

Prawda o Miłosierdziu Bożym należy do fundamentalnych zagadnień wiary chrześcijańskiej. Cała Biblia jest przeniknięta treścią o Wszechmogącym jako Miłosiernym Ojcu, który zabiega o zbawienie człowieka i jego dobro. Konieczność zaufania

Na początku XX wieku Pan Jezus objawił się s. Faustynie Kowalskiej i nakazał odnowienie kultu Miłosierdzia Bożego w Kościele przez rozpowszechnienie jego nowych form: Święto Miłosierdzia Bożego, Obraz Miłosierdzia Bożego, Koronkę do Bożego Miłosierdzia, Godzinę Miłosierdzia, Nowennę do Bożego Miłosierdzia. Chrystus złożył wielkie obietnice dla czcicieli tego kultu. Jednak oddając chwałę Najwyższemu, warto wiedzieć, że istotą tego nabożeństwa, jego aktem wewnętrznym jest ufność. Potwierdzają to słowa Jezusa skierowane do św. Faustyny podczas objawień: „Łaski z Mojego Miłosierdzia czerpie się jedynym naczyniem, a jest nim ufność” (Dz. 1578). Bóg, który wychodzi do człowieka, pragnie, by Mu zaufał i powierzył swe życie. Każdy akt kultu będący tylko zewnętrznym nie zapewnia otrzymania darów, które zostały obiecane przez Chrystusa. † Bł. ks. Michał Sopoćko, kierownik duchowy św. Faustyny i gorliwy promotor kultu Miłosierdzia Bożego, twierdził, że Miłosierdzie Boże jest nie tylko przedmiotem ufności, lecz także jej najsukuteczniejszym motywem: człowiek zwraca się do Pana, gdyż ufa w Jego Miłosierdzie, uznając Go za wszechmocnego, dobrego, gotowego przyjść z pomocą. Jedyną przeszkodą do otrzymania tej łaski jest świadome odrzucenie Boga i poczucie samowystarczalności.

Podstawa ufności

Ufność rodzi się pod wpływem poznania prawdziwego oblicza Ojca i uwielbienia Miłosierdzia Bożego. Ks. Michał pisał: „Kto wielbi Miłosierdzie Boże, temu nigdy nie zabraknie ufności [...], ten, kto żyje pełnią nadziei i ufności, wielbi Boga w tym, w czym On najbardziej zasługuje na uwielbienie”.

Uwielbienie Boga, któremu zawdzięczamy wszystko, co mamy i kim jesteśmy, jest rzeczą konieczną, słuszną i zbawienną. Chrześcijanin powinien uwielbiać Stwórcę w pokornym uznaniu własnej nędzy oraz bezgranicznej ufności w Jego dobroć (por. Dz. 742). Jak zaznacza ks. Sopoćko, wielbienie Pana w Jego Miłosierdziu już tu, na ziemi, uczestnictwem w chwale Nieba, którą oddają święci. Powinno się wyrażać w pełnej akceptacji wszystkiego, co spotyka człowieka. Wielbienie staje się jedynym zadaniem wiernego, a zarazem stanem świętości na wzór Syna Bożego. Samo dążenie do świętości już jest czynnym uwielbieniem Miłosierdzia Wszechmocnego, a każdy akt zaufania przynosi mu chwałę. Świętość oparta na ufności powinna kształtować postawę duchową każdego chrześcijanina.

Cechy ufności

Ufność w Miłosierdzie Boże ma zajmować środkowe miejsce między dwoma skrajnymi podejściami: kwietyzmem (zдание wszystkiego na Bożą łaskę, nie starając się o swoje zbawienie) a nadmierną aktywnością (poleganie wyłącznie na własnych siłach). Ma być mocna i wytrwała, wolna od wątpliwości i słabości. Dobrym przykładem jest postać Abrahama, który nie zwątpił nawet, gdy na polecenie Boga miał złożyć w ofierze własnego syna. Taką ufnością odznaczyli się również męczennicy, którzy nawet w obliczu tortur i śmierci nie tracili zaufania do Stwórcy.

Ufność ma szczególną więź z bojaźnią Bożą. Ufność bez bojaźni staje się zarozumiałością, a bojaźń bez ufności – małodusznością. Bojaźń połączona z ufnością jest pokorna i mężna, a ufność z bojaźnią – silna i skromna. Gdy brak ufności, można wpaść w oziębłość, a gdy brak bojaźni – w zarozumiałość.

Ufność w Miłosierdzie Boże nie powinna być zuchwała, lekkomyślna, płochliwa czy pełna wątpliwości, gdyż byłaby wypaczeniem i złudzeniem. Aby temu zapobiec, należy ją opierać na szczerym nawróceniu i serdecznej pokucie za grzechy.

Owoce ufności

Ufność w Miłosierdzie Boże owocuje męstwem i siłą do wytrwania w najtrudniejszych okolicznościach, chroni przed atakami piekła (wszelkie pokusy można zwyciężyć przez krótki akt strzelisty zwrócony do miłosiernego Chrystusa: „Jezu, ufam Tobie”). Ufający Panu doświadczają przemiany: siła ludzka, będąca tak naprawdę słabością, przekształca się w potęgę Bożą. Ufność czyni cuda, gdyż wiąże się z wszechmocą Stwórcy.

Błogosławiony kapłan podkreślał, że ufność w Miłosierdzie Boże przynosi pociechę w cierpieniu, usuwa smutek i przygnębienie, napełniając duszę nadprzyrodzoną radością. Człowiek pokładający ufność we wszechmocnym i miłosiernym Panu jest przekonany o Jego pomocy, więc zawsze zachowuje pokój i niczym się nie trwoży. Ufność to ratunek i balsam na cierpienia ludzkie. W szczególny sposób pociesza osobę umierającą. Wreszcie ufność zapewnia nagrodę po śmierci.

Uczynki Miłosierdzia

Człowiek, który za życia zaniedbywał dzieła miłosierdzia, nie dostąpi Miłosierdzia Bożego w dniu Sądu (por. Dz. 1317). A więc drugim fundamentem omawianego nabożeństwa jest pełnienie dzieł miłosierdzia względem bliźnich. Warto jednak podkreślić, że nie należy ono do istoty kultu i nie jest najważniejsze. Mimo to nabożeństwo jest pełne, jeśli aktom zewnętrznym towarzyszą także czyny miłosierdzia. Są one konieczne do uzyskania obiecanych łask wypływających z konkretnych form praktykowanego kultu.

Prawda o Miłosierdziu Bożym nie może zostać pominięta w życiu chrześcijanina. Jednak by dostąpić udziału we wszystkich łaskach związanych z kultem Miłosierdzia Bożego, trzeba czynić to zgodnie z wolą Bożą i nauką Kościoła.